

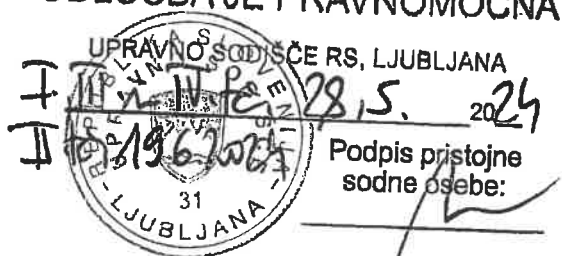
REPUBLIKA
SLOVENIJA
UPRAVNO
SODIŠČE

I U 724/2024-65

SODBA

V IMENU LJUDSTVA ODLOČBA JE PRAVNOMOČNA

IN
SKLEP

Upravno sodišče Republike Slovenije je v senatu, ki so ga sestavljali višji sodniki mag. Barbara Fajdiga kot predsednica ter dr. Damjan Gantar in Jure Likar kot člana,

ob sodelovanju pravosodne svétnice Martine Greif kot zapisnikarice,

v upravnem sporu tožeče stranke:

3, Dvoržakova ulica 5, Ljubljana, ki jo zastopa Odvetniška družba
oper toženo

stranko: REPUBLIKA SLOVENIJA, ki jo zastopa Informacijski pooblaščenec,
Ljubljana,

zaradi dostopa do informacij javnega značaja,

o tožbi zoper odločbo Informacijskega pooblaščenca št. 090-250/2020/7 z dne
16. 2. 2021,

v ponovljenem postopku po sklepu Vrhovnega sodišča RS št. X Ips 1/2024 z dne 3. 4.
2024,

na seji 28. maja 2024

ODLOČILO:

- I. Tožbi se delno ugotovi tako, da se 1. točka izreka odločbe Informacijskega pooblaščenca št. 090-250/2020/7 z dne 16. 2. 2021 odpravi in se zadeva v tem delu vrne toženi stranki v ponovno odločanje.
- II. Tožba se v delu, ki se nanaša na 2. in 3. točko izreka izpodbijane odločbe, zavrže.
- III. Tožena stranka je dolžna tožeči stranki povrniti stroške postopka v višini 772,50 EUR, povečane za 22% DDV, v roku 15 dni od vročitve te sodbe, po poteku tega roka pa z zakonskimi zamudnimi obrestmi.
- IV. Zahteva stranke z interesom Gospodarsko interesno združenje slovenskih neodvisnih avdiovizualnih producentov, Prečna ulica 6, Ljubljana, za povrnitev stroškov postopka se zavrne.

OBRAZLOŽITEV:

1. Urad Republike Slovenije za intelektualno lastnino je kot prvostopenjski organ s svojo odločbo zavrnil zahtevo
(v nadaljevanju prosilec) za dostop do dokumentov v zadevah 31227-14/2014, 3122-35/2013 in 31227-27/2019. Zahtevo je zavrnil iz razloga, ker naj bi navedena dokumentacija izpolnjevala pogoje za obstoj izjeme na podlagi 7. točke prvega odstavka 6. člena Zakona o dostopu do informacij javnega značaja (v nadaljevanju ZDIJZ), 5. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ in 2. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ.
2. Prosilec se je zoper prvostopenjsko odločbo pritožil, drugostopenjski organ pa je pritožbi delno ugodil in prvo točko izreka prvostopenjske odločbe odpravil ter odločil, da mora prvostopenjski organ prosilcu v roku 31 dni od vročitve odločbe v elektronski obliki posredovati več dokumentov iz zadeve št. 3122-35/2013 in zadeve št. 31227-14/2014, pri čemer so ti dokumenti natančno opredeljeni, hkrati pa je tudi določeno, katere dele dokumentov je treba prekriti.
3. V obrazložitvi drugostopenjske odločbe je navedeno, da je v obeh zadevah drugostopenjski organ presojal obstoj zatrjevanih izjem varstva upravnega postopka, izjeme varstva davčnega postopka in izjeme poslovne skrivnosti. V konkretnem primeru gre za dva upravna postopka, ki ju je prvostopenjski organ vodil v okviru svojih pristojnosti na področjih avtorske in sorodnih pravic. Iz obeh postopkov izhaja, da je organ postopka zaključil z izdajo sklepa o odpravi nepravilnosti, v obeh zadevah je bil v teku upravni spor, ki je v obeh zadevah že

zaključen. Tožena stranka ugotavlja, da je v obeh primerih izdan akt, ki je pravnomočen. Glede na to, da sta oba nadzorna postopka zaključena, ni mogoče slediti prvostopenjskemu organu, da bi razkrivanje zahtevanega podatka škodovalo izvedbi konkretnega postopka. Dostop do nekega dokumenta na podlagi 7. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ se lahko v celoti zavrne zgolj v času, ko upravni postopek še traja, saj razkritje podatka, ki je bil pridobljen ali sestavljen zaradi postopka, ki je že končan, ne more škodovati izvedbi postopka.

4. Prav tako drugostopenjski organ ugotavlja, da ni podana izjema davčnega postopka. V skladu s 5. točko prvega odstavka 6. člena ZDIJZ organ zavrne dostop do zahtevane informacije, če se zahteva nanaša na podatek, katerega razkritje bi pomenilo kršitev zaupnosti davčnega postopka ali davčne tajnosti, skladno z zakonom, ki ureja davčni postopek. Pojem davčne tajnosti je opredeljen v prvem odstavku 15. člena Zakona o davčnem postopku (v nadaljevanju ZDavP-2), ki določa, da mora davčni organ kot zaupne varovati podatke, ki jih zavezanec za davek v davčnem postopku posreduje davčnemu organu, ter druge podatke v zvezi z davčno obveznostjo zavezancev za davek, s katerimi razpolaga davčni organ. Z vpogledom v zahtevano dokumentacijo je drugostopenjski organ ugotovil, da ne gre za dokumente, ki bi nosili oznako davčne tajnosti. Podatki se sicer nanašajo na stranskega udeleženca (v tem sodnem postopku je to tožeča stranka), vendar pa se vsebina podatkov nanaša na podatke skladnosti njegovega delovanja z določbami Zakona o kolektivnem upravljanju avtorske in sorodnih pravic (v nadaljevanju ZKUASP) in na ukrepe glede odprave kršitev in ne gre za dokumente, ki bi jih prvostopenjski organ vodil z namenom, da na njihovi podlagi davčni organ odloči o davčni obveznosti zavezanca. Prvostopenjski organ ni državni organ, pristojen za pobiranje davkov, niti državni organ, ki v davčnih in drugih stvareh odloča o davkih. Dejstvo, da so bili dokumenti pozneje predloženi v postopek pred FURS in so v tistem postopku dobili status davčne tajnosti zgolj pomeni, da jih je kot takšne dolžan varovati FURS, ne pa tudi organi, ki so v upravnih postopkih iz svojih pristojnosti ustvarili oziroma pridobili dokumente za namen svojih postopkov. Prošilec ni zahteval dokumentov iz davčnega postopka, ampak je zahteval dokumente iz upravnega postopka, ki ga vodi organ, ta postopek pa ni bil namenjen odločanju o davčni obveznosti zavezanca, zato izjeme varstva davčnega postopka v konkretnem primeru ni mogoče upoštevati.
5. Prav tako drugostopenjski organ ugotavlja, da ni podana izjema poslovne skrivnosti. Sklep o poslovni skrivnosti tožeče stranke vsebuje izrecno določbo o tem, katere podatke šteje tožeča stranka za poslovno skrivnost. Subjektivni kriterij za določitev poslovne skrivnosti glede zahtevanih informacij je po ugotovitvi drugostopenjskega organa sicer izpolnjen. Ne glede na navedeno pa je drugostopenjski organ ugotovil, da je tožeča stranka kot poslovno skrivnost opredelila vse informacije, ki se nanašajo na njeno poslovanje in posledično vse informacije, ki so vsebovane v navedenih upravnih postopkih, s tem pa tudi tiste

dele informacij, ki jih skladno s tretjim odstavkom 39. člena Zakona o gospodarskih družbah ne bi smela. To določilo namreč določa, da se za poslovno skrivnost ne morejo določiti podatki, ki so po zakonu javni ali podatki o kršitvi zakona ali dobrih poslovnih običajev. Gre za absolutno javne podatke, to je podatke, na katerih razkritje volja prizadetega poslovnega subjekta nima vpliva. Na podlagi teh določb se dovoli dostop do podatka, če gre za podatke o kršitvi zakona. Oba iz presojenih postopkov sta bila postopka nadzora nad skladnostjo delovanja tožeče stranke glede na ZKUASP in oba sta se zaključila z aktom organa, ki je tožeči stranki naložil odpravo kršitev. Glede na to predmetna sklepa ne moreta predstavljati poslovne skrivnosti v delih, v katerih gre za ugotovitve organa o kršitvah zakona ne glede na to, da je tožeča stranka tudi te ugotovitve označila kot poslovno skrivnost. Drugostopenjski organ je poslovno skrivnost upošteval le pri tistih dokumentih, ki jih je ustvarila tožeča stranka in delih dokumentov prvostopenjskega organa, kjer je organ zgolj povzemal navedbe tožeče stranke, ne pa tudi pri tistih delih, kjer je te navedbe interpretiral in presojal in postavljajl v okvir ugotovitev posamezne kršitve zakona.

6. Drugostopenjski organ pa je po uradni dolžnosti naložil prvostopenjskemu organu, da v dokumentaciji prekrije tiste osebne podatke, za katere je ugotovil, da za njihovo posredovanje prosilcu ne obstaja zakonska podlaga, zato jih mora organ pred posredovanim dokumentom prosilcu prekriti.
7. V zvezi z dokumentom št. 31227-27/2019 pa je drugostopenjski organ sledil navedbam prvostopenjskega organa, ki se nanašajo na izjemo varstva upravnega postopka. Gre za dokumente, ki so nastali v nadzornem postopku, razkritje katerih bi škodovalo izvedbi konkretnega upravnega postopka. Sledil je temu, da dejansko stanje še ni dokončno ugotovljeno, v teku je namreč pridobivanje podatkov in morebitnih dokazov.
8. Tožeča stranka v tožbi, njeni dopolnitvi in pripravljalni vlogi med drugim navaja, da postopki, ki se vodijo pred prvostopenjskim organom, še niso zaključeni. Prvostopenjski organ že ves čas zatrjuje, da ne gre za končane upravne postopke, ampak za postopke, ki so še predmet vsebinske obravnave. Ni jasno, kako lahko tožena stranka odloči o vsebini spisa, ki ga sicer vodi drug organ. Tožena stranka je odločila o zadevi, ki je v pristojnosti organa, ki mu ni nadrejena.
9. V zvezi z izjemo davčne tajnosti tožeča stranka predlaga, da se opravi tudi poizvedba pri FURS in primerja vsebino njihove presoje z vsebino postopkov nadzora pred prvostopenjskim organom. Prvostopenjski organ in FURS sicer presojata dokumentacijo vsak v sklopu svojih pristojnosti in pooblastil, a gre za listine in vsebino, ki so identična. Navedeno tako predstavlja izjemo po 5. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ. Tožena stranka se ni opredelila do vsih kriterijev, kdaj se nek podatek šteje za davčno tajnost. Ni opravila vpogleda v postopek, ki se vodi pred davčnim organom. Že dejstvo, da je v zvezi z istimi listinami FURS zavrnil zahtevo za vpogled v spis, ki ga vodi davčni organ, mora

•
—
•

zadostovati za izpolnjenost pogojev po izjemi varstva davčnega postopka. Tožeča stranka predlaga, naj sodišče izpodbijano odločbo odpravi in vrne zadevo toženi stranki v ponovno odločanje, zahteva pa tudi povrnitev stroškov postopka, v primeru zamude z zakonskimi zamudnimi obrestmi.

10. Tožeča stranka je vložila tudi zahtevo za izdajo začasne odredbe, s katero je predlagala, naj sodišče do izdaje pravnomočne odločitve odloži izvršitev izpodbijane odločbe. Sodišče je zahtevi za izdajo začasne odredbe ugodilo tako, da je izvršitev 1. točke izreka izpodbijane odločbe zadržalo do pravnomočne odločitve v tem upravnem sporu.
11. Tožena stranka v odgovoru na tožbo med drugim navaja, da se lahko na izjemo varstva upravnega postopka sklicuje zgolj zavezanec, ki konkretni upravni postopek vodi. Tožeča stranka pa ima status stranskega udeleženca, ki upravnih postopkov ne vodi. Ne drži, da tožena stranka nima pristojnosti ugotavljati, ali je postopek v teku. To je celo njena dolžnost, da ugotovi, ali je zatrjevana izjema podana. Tožena stranka je v svoji odločbi podrobno pojasnila, zakaj je odločila, da gre pri zahtevanih dokumentih za zaključene postopke. Glede zatrjevanja izjeme davčnega postopka pa prosilec ni zahteval dokumentov iz davčnega postopka, ampak dokumente iz upravnega postopka, ki ga vodi prvostopenjski organ. Zato izjeme varstva davčnega postopka v konkretnem primeru ni mogoče upoštevati. Sicer je mogoče slediti navedbam tožeče stranke, da o davčni tajnosti lahko govorimo tudi pri organih, ki ne postopajo po določbah ZDavP-2, vendar to velja le v primerih, ko je pri podatkih, ki naj bi bili davčna tajnost, nesporno izkazana povezanost med davčnim organom in drugim organom. To v konkretnem primeru pomeni, da bi se morale zahtevane informacije pri organu voditi samo za namen, da bi davčni organ na podlagi teh podatkov odločil o davčni obveznosti. Tega pa niti prvostopenjski organ niti tožeča stranka nista izkazala. Zagotovo pa ni dolžnost tožene stranke, da opravlja poizvedbo na FURS, ali gre za identične dokumente, v katerih je FURS že odločil po ZDIJZ. Glede izjeme poslovne skrivnosti pa tožena stranka vztraja pri tem, da ta ni podana pri informacijah, pri katerih gre za ugotovitve organov o kršitvah zakona. Tožena stranka predlaga, naj sodišče tožbo zavrne.
12. Sodišče je v postopek kot stranki z interesom pritegnilo tudi prosilca in prvostopenjski organ. Prvostopenjski organ na tožbo ni odgovoril. Prosilec v odgovoru na tožbo med drugim navaja, da sta oba upravna postopka, za katera se zahteva dokumentacija, že zaključena. Tožena stranka je tudi pravilno upoštevala izjemo poslovne skrivnosti. Sporna dokumentacija pa tudi nima oznake davčne tajnosti. Ti podatki niso nastali in niso vezani na dejstvo pobiranja davkov. Pri presoji uporabe izjeme davčnega postopka je bistven namen zbiranja, pridobivanja in obdelave podatkov. Če bi sledili stališču tožeče stranke, bi bili lahko vsi podatki o plačah javnih uslužbencev davčna tajnost, ker se nahajajo v

■
—
■

davčnih postopkih za odmero dohodnine. Stranka z interesom predlaga, naj sodišče tožbo zavrne in tožeči stranki naloži plačilo stroškov upravnega spora.

13. Sodišče je v obravnavani zadevi najprej s sodbo I U 432/2021-45 z dne 7. 12. 2022 tožbo zavrnilo in odločilo, da vsaka stranka trpi svoje stroške postopka. V sodbi je med drugim ugotovilo, da so v tem upravnem sporu med strankama sporna vprašanja, ali so pri zahtevanih informacijah, ki se nanašajo na dva upravna postopka, ki ju je vodil prvostopenjski organ, podane izjeme iz 7., 5. in 2. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ. Ugotovilo je, da niso izpolnjeni pogoji za obstoj teh izjem. Upravna postopka sta bila že zaključena, zato dostop do informacij ne more škodovati njuni izvedbi, zahtevani dokumenti ne ustrezajo pogojem, da bi jih lahko obravnavali kot davčno tajnost, ker niso nosili oznake davčne tajnosti in jih prvostopenjski organ ni obdeloval za namene davčnega postopka, da bi na njihovi podlagi odločil o davčni obveznosti, za poslovno skrivnost pa ne gre iz razlogov, ker so podatki po zakonu javni, če gre za podatke o kršitvi zakona ali dobrih poslovnih običajev.
14. Zoper navedeno sodbo prvostopenjskega sodišča je tožeča stranka vložila revizijo, drugostopenjsko sodišče pa je s sklepom X Ips 1/2024 z dne 3. 4. 2024 reviziji ugodilo in sodbo sodišča prve stopnje razveljavilo ter vrnilo zadevo prvostopenjskemu sodišču v novo sojenje in odločilo, da se odločitev o stroških pridrži za končno odločbo.
15. Iz obrazložitve sklepa vrhovnega sodišča izhaja, da je sporno, ali je v okoliščinah konkretnega primera izjemo davčne tajnosti dolžan spoštovati tudi zavezanec za posredovanje informacij javnega značaja glede dokumentov, ki so sicer del njegove upravne zadeve, če so ti dokumenti tudi predmet obravnave v davčnem postopku zoper isto osebo in tam opredeljeni kot davčna tajnost. Izpostavilo je vprašanje, ali davčna tajnost zavezuje tudi drug državni organ, torej ne le uradne in druge osebe davčnega organa, izvedenca, tolmača in zapisnikarja ter druge osebe, ki sodelujejo ali so sodelovale pri pobiranju davkov in vse druge osebe zaradi narave svojega dela, ki so prišle v stik s podatki, ki so davčna tajnost. Vprašanje je, če davčna tajnost zavezuje tudi organ, ki podatke pridobi v okviru svojega upravnega postopka, a ne od davčnega organa in pred začetkom davčnega postopka. Ker je namen 16. člena ZDavP-2 varstvo zaupnosti podatkov z omejitvijo njihovega razširjanja tretjim osebam, niti drug državni organ, ki je pridobil tak podatek, čeprav neodvisno od davčnega postopka, tega ne sme posredovati naprej, če ve za njegovo zaupno naravo. Ni mogoče izključiti situacij, ko vsebinsko enaki dokumenti postanejo del različnih upravnih postopkov in v davčnem postopku pridobijo status davčne tajnosti. Če je torej nedavčni upravni organ z navedeno okoliščino seznanjen, to z vidika njegove vloge organa po ZDIJZ vzpostavlja dolžnost, da to okoliščino preveri, bodisi ugotovi njen obstoj ali jo zavrne. V nasprotnem primeru bi razkritje podatkov iz dokumentov njegovega upravnega postopka po svojem dejanskem učinku lahko pomenilo

■
—
■

razkritje podatkov o materialnem položaju zavezanca za davek nepooblaščenim osebam in s tem obvod specialne ureditve po ZDavP-2 glede upravičencev do podatkov iz davčnega postopka. Torej samo zase ni odločilno, ali je zahteva za dostop do informacij javnega značaja naslovljena na nedavčni upravni organ in na dokumente iz njegove upravne zadeve.

K točki I izreka:

16. Tožba je utemeljena v delu, ki se nanaša na 1. točko izreka izpodbijane odločbe.
17. Kot je bilo že pojasnjeno, je sodišče v prvem sojenju tožbo zavrnilo, ker je ugotovilo, da ni podana nobena izmed v tožbi zatrjevanih izjem iz prvega odstavka 6. člena ZDIJZ. Vrhovno sodišče je reviziji ugodilo iz razloga, ker je po njegovem mnenju napačno pravno stališče prvostopenjskega sodišča in tožene stranke glede izjeme davčne tajnosti iz 5. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ. Tožena stranka je v izpodbijani odločbi zavzela stališče, da ta izjema v konkretni zadevi ni podana, ker ni šlo za dokumente, ki bi nosili oznako davčne tajnosti, in ni šlo za dokumente, ki bi jih upravni organ vodil z namenom, da na njihovi podlagi davčni organ odloči o davčni obveznosti konkretnega zavezanca. Urad RS za intelektualno lastnino namreč ni državni organ, pristojen za pobiranje davkov, niti državni organ, ki v davčnih in drugih stvareh odloča o davkih. Dejstvo, da so bili dokumenti pozneje predloženi v postopek pred FURS in so v tistem postopku dobili status davčne tajnosti zgolj pomeni, da jih je kot takšne dolžan varovati FURS, ne pa tudi organi, ki so v upravnih postopkih iz svojih pristojnosti ustvarili ali pridobili dokumente za namene svojih postopkov. Če bi sledili razlagi zavezanca in tožeče stranke, da je izpolnjena navedena izjema od prostega dostopa zgolj zato, ker potekajo davčni postopki, v katerih se nahaja tudi predmetna dokumentacija, bi prišli do situacije, ko bi bili tudi vsi podatki o plačah vseh javnih uslužbencev davčna tajnost, saj se tudi ti podatki nahajajo v davčnih postopkih za odmero dohodnine posameznemu javnemu uslužbencu. Prošilec ni zahteval dokumentov iz davčnega postopka, ampak je zahteval dokumente iz upravnega postopka, ki ga vodi zavezanec, ta postopek pa ni bil namenjen odločanju o davčni obveznosti zavezanca, zato izjema varstva davčnega postopka po mnenju tožene stranke ni podana.
18. Upravno sodišče je v svoji sodbi v celoti sledilo pravni razlagi tožene stranke glede obstoja izjeme davčne tajnosti. Zavzelo je stališče, da je tožena stranka pravilno ugotovila, da ne gre za dokumente z oznako davčne tajnosti in da prvostopenjski organ ni državni organ, pristojen za pobiranje davkov, niti državni organ, ki v davčnih in drugih stvareh odloča o davkih. Poleg tega prošilec ni zahteval dokumentov, v zvezi s katerimi bi prvostopenjski organ vodil davčni postopek, ampak je zahteval dokumente iz upravnega postopka, ki pa ni bil namenjen odločanju o davčni obveznosti. Prvostopenjsko sodišče je tudi zavzelo stališče, da ne drži, da bi morala tožena stranka primerjati vsebino svoje presoje z vsebino presoje FURS, kar se tiče davčne tajnosti, ker gre za listino in vsebino,

ki so identične. V konkretnem primeru ni šlo za podatke, ki bi jih davčni organ varoval zaradi davčnega postopka, saj zavezanec ni bil davčni organ, ampak je šlo za podatke, ki jih je zavezanec obdeloval zaradi potrebe upravnega postopka. Upravno stališče je zavzelo stališče, da je mogoče govoriti o davčni tajnosti oziroma varovanju podatkov zaradi davčne tajnosti tudi pri organih, ki ne postopajo po določbah ZDavP-2, vendar le v primerih, ko je pri podatkih, ki naj bi bili davčna tajnost, nesporno izkazana povezanost med davčnim organom in drugim organom. Po stališču prvostopenjskega sodišča bi moral zahtevane informacije prvostopenjski organ obravnavati kot davčno tajnost, če bi te informacije obdeloval izključno z namenom, da bi davčni organ na njihovi podlagi odločil o davčni obveznosti.

19. Vrhovno sodišče je prvostopenjsko sodbo razveljavilo, ker se ni strinjalo s pravno razlago Upravnega sodišča RS, ki je bila identična pravni razlagi tožene stranke glede obstoja izjeme davčne tajnosti. Kot je bilo že pojasnjeno, je drugostopenjsko sodišče v svoji revizijski sodni odločbi zavzelo drugačno pravno stališče od tožene stranke in prvostopenjskega sodišča. Po njegovem mnenju državni organ, ki je pridobil podatek neodvisno od davčnega postopka, tudi če ne za namene davčnega postopka, tega ne sme posredovati naprej, če ve, da je pri davčnem organu ta isti dokument zaupne narave. Nedavčni organ bi torej moral to okoliščino preveriti, če je z njo seznanjen. Ker je drugostopenjsko sodišče zavzelo drugačno pravno razlago glede izjeme davčne tajnosti kot prvostopenjsko sodišče in tožena stranka, je iz tega razloga sodišče izpodbijano odločbo v 1. točki izreka odpravilo in vrnilo zadevo toženi stranki v tem delu v ponovno odločanje, ker je po mnenju Vrhovnega sodišča RS Upravno sodišče RS zmotno uporabilo materialno pravo. Posledično je tudi tožena stranka napačno uporabila materialno pravo in je iz tega razloga sodišče navedeni del odločbe odpravilo in vrnilo v tem delu zadevo v ponovno odločanje toženi stranki iz razlogov po 4. točki prvega odstavka 64. člena Zakona o upravnem sporu (v nadaljevanju ZUS-1). V ponovljenem postopku bo morala tožena stranka upoštevati stališče glede izjeme davčne tajnosti, kot izhaja iz sklepa Vrhovnega sodišča X Ips 1/2024 z dne 3. 4. 2024. Posledično temu je treba v ponovljenem postopku pri FURS preveriti, ali so zahtevani dokumenti in v kolikšnem obsegu davčna tajnost.
20. Ker je sodišče del odločbe odpravilo že iz zgoraj navedenih razlogov, se do ostalih tožbenih navedb, ki tudi niso bile predmet revizijskega postopka, ni ponovno opredeljevalo.
21. Sodišče je v navedeni zadevi odločilo na nejavni seji brez javne obravnave, ker dejansko stanje, ki je relevantno za odločitev o zadevi, to je obstoj zahtevane dokumentacije, med strankama ni sporno, pač pa je sporna le pravna presoja, ali ta dokumentacija predstavlja izjemo iz vidika določil ZDIJZ. V takem primeru pa prvi odstavek 59. člena ZUS-1 daje sodišču izrecno pooblastilo, da lahko odloči o

zadevi tudi brez glavne obravnave. Ne glede na to, pa so se vse stranke, razen prosilca, glavni obravnavi odpovedale.

K točki II izreka:

22. Sodišče ugotavlja, da tožeča stranka zahteva odpravo izpodbijane odločbe v celoti, vendar je iz vsebine tožbe povsem jasno razvidno, da je za tožečo stranko sporen le del odločbe, ki se nanaša na dolžnost razkritja informacij, nikjer pa v tožbi ne navaja, da bi zanjo bilo sporno, da se v preostalem delu pritožba prosilca zavrne (2. točka izreka) in da v postopku niso nastali posebni stroški (3. točka izreka). Ker tožeča stranka za odpravo 2. in 3. točke izreka odločbe očitno nima pravnega interesa, kar smiselno izhaja iz vsebine njene tožbe, je sodišče tožbo v tem delu zavrglo na podlagi 6. točke prvega odstavka 36. člena ZUS-1.

K točki III izreka:

23. Ker je Vrhovno sodišče RS prvotno sodbo Upravnega sodišča RS v celoti razveljavilo in mu vrnilo zadevo v ponovno odločanje, mora sodišče pri ponovnem odločanju ponovno odločiti o vseh stroških postopka. Tožeča stranka je v tožbi in v pripravljalni vlogi zahtevala povrnitev stroškov postopka. Ker je sodišče tožbi ugodilo in izpodbijani akt odpravilo, pripada tožeči stranki skladno s tretjim odstavkom 25. člena ZUS-1 pavšalni znesek povračila stroškov upravnega spora v skladu z drugo točko 3. člena Pravilnika o povrnitvi stroškov tožniku v upravnem sporu (v nadaljevanju Pravilnik), ki določa, da če je bila zadeva rešena na seji in je tožnika zastopal pooblaščenec, ki je odvetnik, se mu priznajo stroški v višini 285 EUR. Pravilnik v 4. členu določa, da v kolikor je moral tožnik v postopku stvar dodatno pojasnjevati z obrazloženimi vlogami, se mu priznajo še stroški v višini 10% od zneskov, določenih v 3. členu Pravilnika. Ker je tožeča stranka tudi v pripravljalni vlogi zahtevala povrnitev stroškov, se ji za prizna še dodatnih 28,50 EUR, kar je skupno 313,50 EUR. Nadalje je moralo sodišče tožeči stranki priznati stroške v zvezi z revizijo, saj je v sklepu Vrhovnega sodišča RS št X Ips 1/2024 z dne 3. 4. 2024 v II. točki izreka določeno, da se odločitev o stroških pridrži za končno odločbo. Glede na to, da je tožeča stranka v postopku z revizijo uspela, saj je bila prejšnja sodba prvostopenjskega sodišča razveljavljena, ji skladno s 154. členom Zakona o pravnem postopku (v nadaljevanju ZPP) v zvezi z 22. členom ZUS-1 pripadajo tudi stroški, ki so bili potrebni za revizijo. Tožeča stranka je uveljavljala stroške za revizijo po tarifni št. 34 OT, kar je 750 točk (za izredno pravno sredstvo ji po tej tar. št. pripada 500 točk, povečano za 50%), ob vrednosti točke 0,6 EUR pa to znaša 450 EUR. Tožeča stranka je uveljavljala še 2% materialnih stroškov, to je 9 EUR, skupno torej 459 EUR. Skupni znesek vseh stroškov tako znaša 772,50 EUR in 22% DDV. Sodna taksa, ki jo je tožeča stranka plača ob vložitvi revizije, se vrne po uradni dolžnosti.

K točki IV izreka:

24. Povrnitev stroškov postopka v zvezi z revizijo je zahtevala tudi stranka z interesom Gospodarsko interesno združenje slovenskih neodvisnih avdiovizualnih producentov, ki je od tožeče stranke zahtevala povrnitev stroškov postopka v zvezi z odgovorom na revizijo. V primeru, če sodišče tožbi ugodi in izpodbijano odločbo odpravi, pripadajo skladno s tretjim odstavkom 25. člena ZUS-1 stroški postopka le tožeči stranki. Sodišče je pri odločitvi o stroških stranke z interesom upoštevalo določilo prvega odstavka 22. člena ZUS-1, ki določa, da se za vprašanja postopka, ki niso urejena s tem zakonom, uporabljajo določbe ZPP. ZUS-1 namreč ni uredil vprašanja povrnitve stroškov, ki jih imajo stranke z interesom. ZPP v prvem odstavku 154. člena določa, da mora stranka, ki v pravdi ne uspe nasprotni stranki in njenemu intervenientu povrniti stroške postopka. Stranka z interesom v upravnem sporu ni uspela, saj je bil njen interes, da se revizija zavrne, zaradi česar ji skladno s citiranim določilom 154. člena ZPP ne pripadajo stroški, ki jih je uveljavljala.

PRAVNI POUK:

Pritožba zoper sodbo pod tč. I izreka ter zoper sklep pod tč. III in IV izreka ni dovoljena (prvi odstavek 73. člena ZUS-1, prvi odstavek 82. člena ZUS-1).

Zoper sklep pod tč. II izreka je dovoljena pritožba v roku 15 dni od vročitve pisnega odpravka sklepa. Pritožba se vložijo priporočeno po pošti ali neposredno pri tem sodišču v zadostnem številu izvodov za sodišče in stranke.

Pritožba mora obsegati navedbo sklepa, zoper katerega se vlaga, izjavo, da se sklep izpodbija v celoti ali v določenem delu, pritožbene razloge in podpis pritožnika (335. člen ZPP v zvezi s prvim odstavkom 22. člena ZUS-1).

Če je pritožba nerazumljiva ali ne vsebuje vsega, kar je treba, da bi se lahko obravnavala, jo sodišče zavrže, ne da bi pozivalo vložnika, naj jo popravi ali dopolni (336. člen ZPP v zvezi s prvim odstavkom 22. člena ZUS-1).

Pritožbo se lahko vložijo le osebi, ki je opravila pravniški državni izpit (drugi odstavek 22. člena ZUS-1), sicer sodišče pritožbo kot nedovoljeno zavrže (drugi odstavek 89. člena ZPP v zvezi s prvim odstavkom 22. člena ZUS-1).

Ob vložitvi pritožbe mora biti plačana sodna taksa. Če sodna taksa ni plačana niti v roku, ki ga določi sodišče v nalogu za njeno plačilo in tudi niso podani pogoji za oprostitev, odlog ali obročno plačilo sodnih taks, se šteje, da je pritožba umaknjena (tretji odstavek 105. a člena ZPP v zvezi s prvim odstavkom 22. člena ZUS-1).

Ljubljana, 28. maj 2024

Predsednica senata:
mag. Barbara Fajdiga, l.r.